

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

SVENSKT FISKE OCH EG/2

Konsekvenserna för fiskerieringen
av ett svenskt medlemskap i EU
(den Europeiska Unionen).

Rapport 1/09 -94
ISSN 1104 - 5906

Svenskt fiske och EG/2

En rapport om den svenska fiskenäringen vid ett medlemskap i EU.

Sammanfattning	sid 4
Resurspolitiken	sid 5
Marknadspolitiken	sid 7
Strukturpolitiken	sid 9

Genom avtalet kommer svenska fiskare att på förhand veta hur mycket och var de får fiska. Detta beror på att medlemsländerna har en fast fördelningsnyckel som tillämpas på den överenskomna tillåtna fångstmängden (TAC). Svenska fiskare kommer, vid i övrigt oförändrade förhållanden, att något kunna öka sina fångster. Om torskbeståndet i Östersjön förbättras, ökas också den svenska procentuella andelen.

Svensk fiskberedningsindustri får tullfri tillgång till EU-marknaden från och med tillträdesdagen. Konkurrenssituationen förbättras därmed väsentligt, vilket medför att det skapas nya arbetstillfällen inom branschen. Vid ett svenskt medlemskap får den svenska sardinen inte längre säljas under detta namn. Sardiner som finns i lager vid tillträdesdagen, får dock säljas under en övergångstid av sex månader.

Genom EU:s fonder finns möjligheter till bidrag för finansiering av investeringar som görs i Sverige. Dessa möjligheter har inte funnits förut. Bidrag från EU förutsätter dock i de flesta fall att även Sverige ger stöd.

Fiskeriverket anser att ett svenskt medlemskap är positivt för den svenska fiskenäringen.

Fiskeripolitiken är en gemensamhetsfråga. Detta betyder att medlemsstaterna har överlåtit sin kompetens till de gemensamma EU-organen. EU:s fiskeripolitik består idag av följande tre sektorer:

1. *Resurspolitiken*; beslut om fördelning och nyttjande av de levande resurserna i havet bl.a. då kvoter och TAC (totalt tillåten fångstmängd).
2. *Marknadspolitiken*; gemensam tullmur, referenspriser, riktpriser, återtagnspriser, stöd åt överskottshantering.
3. *Strukturpolitiken*; i huvudsak ett investeringsstöd

Det bör noteras att alla stödåtgärder som en medlemsstat vidtar måste vara tillåtna enligt de förordningar, beslut och direktiv som styr EU:s fiskeripolitik. Beteckningen på en viss stödåtgärd spelar ingen roll.

RESURSPOLITIKEN

Grundläggande förutsättningar

Den främsta utgångspunkten vid fördelningen mellan EU:s medlemsländer av tillgängliga fiskeresurser (TAC:er) utgörs av den s k relativa stabiliteten. Denna baseras i allt väsentligt på följande grundelement, vilka fastlades 1983.

- traditionellt fiske
- speciell hänsyn till regioner som är särskilt beroende av fiske
- den fångstförlust som medlemsländerna drabbats av i samband med tredjelands utvidgning av fiskezonerna

Alltsedan år 1983 föreligger således ett fast fördelningsmönster mellan medlemsländerna av fastställda TAC:er. De TAC-andelar som respektive medlemsland har tillgång till publiceras årligen i en rådsförordning. Fördelningsmönstret kan dock temporärt ändras vid byte av kvoter mellan medlemsländerna. I systemet ligger också att strandstaten har viss företrädesrätt inom en kustzon på 12 sjömil. Fångsterna inom denna zon måste dock avräknas på fiskande nations kvot. Insjöfisket förvaltas av medlemsstaten.

EU:s resurspolitik består huvudsakligen av följande element:

- fördelningsfrågor (relativ stabilitet, kustnära fiske, m.m.)
- bevarandenaspekter (TAC, kvoter, fiskeregler, m.m.)
- kontrollfunktioner
- forskningsinsatser

Resurspolitiken är f.n. föremål för revision där viktiga inslag är en bättre kontroll av kapacitetsutvecklingen inom fiskeflottorna och deras olika segment samt en striktare övervakning av fiskeinsatserna (effort).

Konsekvenser för Sverige

Tillträde till fiskevatten och resurser

Genom avtalet införlivas Sverige i den relativa stabiliteten, vilket innebär att svenskt fiske från tillträdesdagen erhåller fasta procentuella andelar av kvoterade fiskslag inom EU:s zoner i Nordsjön, Skagerrak och Kattegatt samt Östersjön. Storleken på andelarna har baserats på en femårig referensperiod (1989-1993). Medlemskapet innebär vidare att Sverige får acceptera hela EU:s regelverk, dock med undantag för vissa bestämmelser under i avtalet angivna övergångstider (se nedan). EU övertar därmed befogenheten att hantera centrala element i den svenska fiskeripolitiken. Internationella kvotförhandlingar, fiskeregler, fångststatistik, m.m. baseras i allt väsentligt på EU:s regelverk.

Ramavtalet om fiske mellan Sverige och EG från 1977 reglerar i dag fiskeutbytet mellan parterna. Avtalet garanterar parterna rätt till fiske i varandras zoner, varvid storleken på respektive parts kvoter fastställs inom ramen för årliga förhandlingar. Systemet med årliga överläggningar medför inslag av kortsiktighet och osäkerhet i resurstilldelningen. I och med Sveriges införlivande i den relativa stabiliteten har dessa faktorer eliminerats. Härigenom ökar förutsättningarna för en förbättrad stabilitet i och möjligheterna för en mer långsiktig planering i det svenska fisket.

Sammanfattningsvis innebär avtalet en utökning av 1994 års kvotvärde med mellan 20 och 30 mil-

joner kronor beroende på beräkningsunderlaget. Vad avser enskilda fiskslag har utökade kvoter resurser erhållits bl.a. i fisket efter nordhavsräka, makrill samt torsk i Östersjön. Vad avser den sistnämnda arten kommer den svenska procentuella andelen av det utvidgade EU:s TAC att ytterligare ökas när EU:s TAC överstiger 50 000 ton. Utöver de ovan anförda kvoterade fiskslagen tilldelas Sverige begränsade fasta kvoter i Nordsjön av bl. a. tobis och skarpsill.

Avtal med tredjeland

Sveriges bilaterala fiskeavtal med tredjeland kommer tills vidare att gälla men administreras av EU från anslutningsdagen. När avtalen löpt ut, kommer de att omförhandlas av EU med sikte på att behålla det fiske som avtalsperioden avser. Sveriges bilaterala fiskeavtal med Norge förändras inte.

Sveriges avtal med tredjeland, och i synnerhet det med Norge, är av stor betydelse för det svenska yrkesfisket, även om utbytet med de baltiska länderna och Ryssland under de senaste åren har minskat något i betydelse till följd av knapp kvot-tilldelning och utvecklingen av marknaden i dessa länder. Utöver de fiskresurser som avtalen medför, har de stor vikt vad gäller spridningen av fisket över geografiska områden vilket bl a medför en ökad möjlighet till planering och därmed förbättrad flexibilitet.

Vad gäller framtida tredjelandsavtal i Östersjön (Ryssland, Baltikum, Polen) kommer Sverige att få samma andelar som i den interna fördelningen.

Tillträde till kustvatten

Avtalet innebär inga förändringar mot vad som gäller i dag. Sverige bibehåller således nuvarande rättigheter vad avser tillträde till de nuvarande medlemsstaternas kustvatten i Nordsjön, Skagerrak och Kattegatt samt Östersjön. Detta är av stor betydelse, i synnerhet vad avser fisket i Skagerrak/Kattegatt-området där den svenska zonen ur areell synpunkt är av relativt begränsad omfattning.

Industrifiske efter sill

Enligt rådsförordning 2115/77 är riktat fiske efter och landning av sill för industriändamål, oavsett havsområde, förbjudet inom EU.

Under en övergångstid på tre år från anslutningsdagen har Sverige erhållit undantag från EU:s förbud mot industrifiske efter sill. Efter denna period förbinder sig EU (bl a mot bakgrund av resultaten från ett planerat försöksfiske i Östersjön) att se över förordningen. Undantaget förutsätter dock bl a ett kontrollsystem för bifångster av skyddade arter vilket skall övervakas av kommissionen. Avtalet i denna del har väsentlig betydelse för svenskt fiske. Det innebär bl a en ökad flexibilitet. Detta gäller i synnerhet Östersjön där avsevärda kvantiteter sill för industriändamål torde kunna fiskas med acceptabel lönsamhet, framför allt av det större tonnaget.

Vad avser bifångster av skyddade arter i industrifisket efter sill och skarpsill har Fiskeriverket under 1993 inlett ett kontrollprogram i Östersjön för att kartlägga omfattningen av sådana bifångster (framför allt av torsk). Delrapporter från undersökningen har under medlemskapsförhandlingarna tillställts EU. Stickprovsundersökningar på svenska industrilandningar i Danmark genomförs även av den danska fiskerikontrollen. Samtliga undersökningsresultat kommer under den ovan nämnda övergångstiden tillställas EU-kommissionen. Rent allmänt gäller att resultaten från delundersökningarna pekar på små mängder av ung-torsk i industrifisket. Enligt Fiskeriverkets uppfattning torde ett efter övergångstiden fortsatt fiske efter sill för industriändamål kunna komma att tillåtas. Det blir i så fall villkorat bl a genom en väl genomförd landningskontroll.

Trålfiske efter skarpsill i Skagerrak/Katte-gatt med 16 mm maska

Enligt rådsförordning 3094/86 får trålfiske efter skarpsill i Skagerrak/Kattegatt bedrivas endast om trålen har (minst) 32 mm maskstorlek. Svenska fiskare bedriver emellertid sådant trålfiske med (minst) 16 mm maskstorlek i enlighet med 1982 års överenskommelse om fiskeregler i

Skagerrak och Kattegatt mellan Sverige, Norge och EG.

Under en övergångstid på 18 månader från anslutningsdagen får svenska fiskare använda en maskstorlek på (minst) 16 mm vid trålfiske efter skarpsill inom området. Innan övergångstiden gått ut kommer rådet att se över de tekniska åtgärderna och kontrollsystemet för denna typ av fiske. EU har för övrigt redan initierat en översyn av den tekniska regleringen av fisket inom Skagerrak/Kattegatt-området. En arbetsgrupp sammansatt av representanter från EU, Sverige och Norge avlämnade 1993 en rapport över fiskeribiologiska aspekter på nu gällande regelverk.

Övergångstiden bedöms vara av väsentlig betydelse för det svenska fisket. Fiskeriverket bedömer det emellertid som osäkert om 16 mm maskstorlek i detta fiske kommer att tillåtas efter det att övergångstiden löpt ut. Den främsta orsaken här till är att ung nordsjösill fångas i fisket. Detta har en negativ inverkan på rekryteringen till detta bestånd. Internationella havsforskningsrådet (ICES) har också under en rad år rekommenderat att skarpsillfisket i området bör regleras via två TAC:er, en för konsumtionsfiske (bedrivet företrädesvis med ringnot) samt en för industrifiske med trål vilken så långt möjligt bör reduceras i omfattning. Enligt ett kommissionsförslag (1993) bör industri-TAC:n reduceras med 10 000 ton per år; TAC för skarpsill uppgår under 1994 till 43 000 ton efter att successivt minskats från 80 000 ton år 1989.

Utsättning av laxsmolt i Östersjön

Enligt avtal 1979 mellan Sverige och EG om vissa åtgärder i syfte att främja laxreproduktionen i Östersjön bidrar EU till finansieringen av Sveriges omfattande utsättningar av laxsmolt i Östersjön. Storleken på EU:s bidrag, är betydande och uppgick under 1993 och 1994 till ca 9 miljoner kronor respektive 7,5 miljoner. Det finansiella bidraget är av stor vikt för hela Östersjöns laxfiske och kommer alla laxfiskare till godo.

Från anslutningen kommer EU att under högst tre år fortsatt bidra till denna verksamhet med år-

liga överföringar motsvarande 1994 års bidrag. Eftersom Sverige och Finland svarar för merparten av laxutsättningarna i Östersjön kommer sannolikt frågan om den framtida laxpolitiken att aktualiseras av EU inom ramen för fiskerikommissionen för Östersjön.

MARKNADSPOLITIKEN

Grundläggande förutsättningar

Följande principiella utgångspunkter styr marknadspolitiken:

- enhetlig marknad,
- företräde för EG-produktion
- ekonomisk solidaritet.

Marknadsregleringen har som målsättning:

- att stabilisera marknaden
- att garantera ett säkert och jämnt utbud
- att tillförsäkra konsumenterna skäliga priser.

Regleringen består av fyra element:

1) Marknadsföringsnormer (marketing standards)

Dessa omfattar gemensamma kvalitets- och marknadsföringsbestämmelser vilka är tvingande. I dessa bestämmelserna finns regler om bl.a. storlekssortering och färskhet. Medlemsstaterna ansvarar för att bestämmelserna efterlevs.

2) Producentorganisationer (PO).

En PO är en godkänd organisation eller sammanlutning av sådana organisationer, som är upprättad på initiativ av producenterna (fartygsägarna). Syftet är att vidta åtgärder för att säkra ett rationellt bedrivande av fisket och en förbättring av försäljningsvillkoren.

Producentorganisationerna utgör ett av de väsentligaste medlen för genomförandet av den gemensamma marknadspolitiken för fiskvaror. I kombination med marknadsförvaltningen spelar de en grundläggande roll för att nå de gemensamma mål för den jordbrukspolitik och fiskepolitik som är fastställd i Romfördragets artikel 39.

Att ett stort antal producenter i EG planlägger fisket och iaktar gemensamma regler (som också kan omfatta prisavtal) beträffande utbud och försäljning bidrar till en stabilisering av marknaden.

3) Återtagsreglering

Detta ger möjlighet till finansiering över EU:s budget för bl.a. överskottshantering och lagringsstöd.

4) Handel med tredjeländer

EU har gemensamma bestämmelser gentemot omvärlden som syftar till att ge den inhemska produktionen en fördel på den egna marknaden. EGs regelsystem omfattar i huvudsak två element nämligen gemensam tullmur samt referenspriser. Det senare är ett system som syftar till att förhindra import till lägre priser än dem som EGs prisreglering ger utrymme för.

Allmän bakgrund

Sardiner

I Sverige används namnet "sardiner" för den produkt, vars råvara utgörs av skarpsill. Denna fångas i Sverige för export till Norge, där den bearbetas, varefter den färdiga produkten återkommer till Sverige under namnet "sardiner".

EU har en förordning som anger villkoren för att få använda namnet "sardiner". Enligt bestämmelserna får endast sardiner av arten "Sardina pilchardus Walbaum" säljas under namnet "sardiner" på EU-marknaden.

Tullar

Alltsedan 1972, då Sverige och EG ingick frihandelsavtal, har EU haft tullfri tillgång till den svenska marknaden för fiskprodukter, medan det motsatta inte varit fallet. Detta har givetvis skapat en svår situation för svensk fiskeindustri, som inte kunnat konkurrera på lika villkor med EU-länderna.

Genom det s.k. anpassningsavtalet - som slöts mellan EG och Sverige 1986 med anledning av Spaniens och Portugals medlemskap i EG - öppnar EG årliga tullkvoter för vissa svenska produkter, t.ex. torsk, sill och vissa bearbetade produkter. Tulllättnaderna sker mot att EG i utbyte får vissa fiskerättigheter i svenska vatten. Anpassningsavtalet har dock endast i mindre grad förbättrat läget för svensk fiskexport.

I och med EES-avtalet skedde vissa ytterligare förbättringar av handeln på EG-marknaden. Avtalet innebär att EU avskaffat tullen på vissa produkter, som t ex torsk, torskfilé och kaviarsubstitut. För andra produkter reduceras tullen successivt med 14% per år under en femårsperiod till dess att 30% av tullen återstår. Här ingår regnbåge som är en värdefull produkt för svenskt vattenbruk. Värdet av avtalet begränsas dock av att vissa, för svenskt fiske, viktiga produkter är undantagna, t ex sillprodukter, lax, räka och havskräfta.

De senaste årens statistik visar att Sverige har haft en negativ handelsbalans gentemot EU vad gäller handeln med fiskprodukter. Det gäller såväl beredda som oberedda produkter. År 1993 uppgick den svenska importen från EU till ett värde av 797 mkr medan exporten uppgick till endast 324 mkr.

Exporten till EU utgörs till största delen av oberedda produkter (268 mkr 1993). Motsvarande siffra för EFTA var 78 mkr. För beredda produkter gäller däremot det motsatta. Medan siffrorna visar på en stor och ökande export till EFTA-marknaden (205 mkr 1993 att jämföras med 146 milj 1988), har exporten till EU förblivit vid en låg nivå (56 milj kr 1993 och 44 milj kr 1988). En trolig förklaring till dessa siffror är att de relativt sett lägre tullarna som EU tillämpar på oberedda produkter har gjort det möjligt att exportera dessa produkter, medan det varit betydligt svårare när det gäller beredda produkter, för vilka EU-tullen genomgående är hög.

Av de beredda produkter som exporterades till EU 1993 utgjordes de värdemässigt viktigaste av räkor (11,2 mkr), sillprodukter (8,2 mkr), ansjovis (7,7 mkr) samt lax (4,4 mkr). Den ordinarie EU-tullen för dessa produkter är som regel 20%, utom för lax där den är 5,5%. För en annan stor produkt, kaviarsubstitut (8,2 mkr), avskaffades tullen, som tidigare nämnts, genom EES-avtalet. För övriga produkter kan noteras att både räkor, sill och lax är undantagna i EES-avtalet, varför ingen tullreducering kommer att ske till följd av detta avtal.

Beredningsindustring

Den svenska fiskberedningsindustrin kännetecknas av en hög produktivitet till följd av långt gångna rationaliseringar. Stora och dyrbara investeringar har gjorts. Under senare år har dock industrin gradvis minskat i storlek, vilket inneburit en minskning av antalet arbetsställen från 81 till ca 50 mellan åren 1970 och 1991. Under samma tid hade mer än en tredjedel förlorat sina anställningar och år 1991 fanns endast ca 2 300 anställda kvar inom branschen. Fiskberedningsindustrin är för sin överlevnad i hög grad beroende av förmågan att exportera. Vid ett EU-medlemskap kommer möjligheterna till detta att öka väsentligt.

Konsekvenser för Sverige

Svensk fiskberedningsindustri får tullfri tillgång till EU-marknaden från och med tillträdesdagen. Även övriga ansökarländerns marknader t.ex. den finska blir omedelbart tillgängliga för svensk export. Konkurrenssituationen förbättras därmed väsentligt, vilket medför att det skapas nya arbetstillfällen inom branschen.

Den svenska produkten sardiner får inte längre säljas under detta namn. Produkter som finns i lager vid tillträdesdagen, får dock säljas under en övergångstid av sex månader. All produktion under namnet "sardiner" måste emellertid upphöra den dag Sverige blir medlem i EU.

Den fisk som inte kan säljas på den öppna marknaden kan återtas av en erkänd PO. Även kokräka införes genom avtalet i EU:s återtagssystem. Kostnaderna för gjorda återtag täcks till stora delar av EU.

STRUKTURPOLITIKEN

Grundläggande förutsättningar

Strukturfonderna - regionalfonden, socialfonden, jordbruksfonden och fiskefonden - är EU:s regionala- och näringspolitiska instrument. De är inte några fonder i egentlig mening utan endast utgiftsposter i den gemensamma budgeten. Stöd från strukturfonderna lämnas i form av bidrag.

Fonderna skall samarbeta med och samordna sin verksamhet med EU:s låneinstitut, Europeiska

Investeringsbanken (EIB) och med andra lånefinansiärer. Syftet är att kombinationen av bidrag och lån skall utnyttjas på ett så effektivt sätt som möjligt.

De fyra strukturfonderna har följande fem mål att arbeta mot:

- Mål 1 Att främja utvecklingen i svagt utvecklade regioner
- Mål 2 Att omstrukturera regioner med industrier på tillbakagång
- Mål 3 Att bekämpa långtidsarbetslöshet och underlätta ungdomars inträde på arbetsmarknaden m.m.
- Mål 4 Att underlätta arbetskraftens anpassning till industriella förändringar
- Mål 5a Att påskynda omstruktureringen av jordbruksbruk samt fiske
- Mål 5b Att underlätta utvecklingen och omstruktureringen i jordbruks- och fiskebygder

Målen 1, 2 och 5b är regionalt inriktade, dvs. stöd kan endast ges i regioner som har fastställts som mål 1-, mål 2-, eller mål 5b-regioner. Stöd enligt mål 3, 4 och 5a lämnas utan geografisk koppling dvs. i hela landet. Huvuddelen eller ca två tredjedelar av fondernas medel skall användas i mål 1-regionerna som är de ekonomiskt minst utvecklade områdena i EU.

Det viktigaste EU-villkoret för att ett område skall klassas som Mål 1-region (låg BNP per capita) uppfylls inte i Sverige. Förhandlingarna resulterade dock i att ett nytt mål inrättas; mål 6. Områden med en befolkningstäthet som är mindre än 8 personer per km² kan komma ifråga för målet.

Fiskefonden lämnar stöd endast till åtgärder som omfattar mål 5a. Fondens bidrag är ett komplement till medlemsstatens egna åtgärder. För att komma i åtnjutande av bidrag krävs alltså att medlemsstaten satsar nationella medel.

Strukturplan

För att få del av fiskefondens stöd skall medlemslandet utarbeta en sektorplan. Planen skall omfatta en period av 6 kalenderår med 1994-1999 som första programperiod och skall i princip omfatta

alla områden inom fiskerinäringen. Dessa områden definieras som följer:

Flerårig plan för fiskeflottan

Den fleråriga planen för fiskeflottan (MAGP) är en övergripande plan för långsiktig reglering av fiskeansträngningen. Kommissionen fastställer planen.

För att genomföra MAGP kan bl.a. följande åtgärder genomföras:

- reglering av fiskeansträngningen t.ex. skrotning
- ändring av fiskeinriktningen genom olika typer av samarbetsavtal med företag i andra länder
- förnyelse och modernisering av flottan

Investeringsstöd

Investeringsstöd till

- vattenbruk
- utveckling av kustvatten
- fiskehamnar
- beredning och marknadsföring

Till vattenbruket kan investeringsstöd bl.a. utgå för

- nybyggnation, förvärv och modernisering av byggnader
- arbeten för förbättrad vattenomsättning
- förvärv och installation av nya produktionsanläggningar och maskiner inkl. servicefartyg och datautrustning
- demonstrationsanläggningar för nya arter

Stöd kan också utgå till skydd och utveckling av marina resurser i kustvatten.

Investeringar i fiskehamnar kan omfatta bl.a. anläggningar och utrustning för att

- förbättra förhållandena vid landning, omhändertagande och lagring av fisk
- förbättra hamnservicen (bränsle, is och vatten, underhåll och reparationer av fartyg)
- öka säkerheten vid landning och lastning genom kajförbättringar

Investeringar i beredning och marknadsföring kan omfatta bl.a.

- nybyggnation och förvärv av byggnader och anläggningar
- teknikutveckling

I samband med någon av ovannämnda typer av investeringar kan även följande åtgärder stödjas:

- utveckling och tillämpning av metoder för kvalitetsförbättring och kvalitetskontroll
- förbättring av livsmedelshygien
- investeringar i mätinstrument
- miljösatser
- forsknings- och utbildningsinsatser i företag

Övriga åtgärder

Övriga åtgärder som kan ingå i sektorplanen är

- satsningar på nya marknader bl.a. kvalitetskontroll, produktmärkning, säljkampanjer, marknadsundersökningar, mässor, utställningar m.m.
- insatser som utförs av fiskerinäringens organisationer, särskilt av producentorganisationer. Prioriterade åtgärder är i detta sammanhang säljkampanjer för överskottsarter eller underexploaterade arter, gemensamma kampanjer, riktlinjer för kvalitet
- åtgärder för tillfälligt upphörande av fisket (stillaliggandestöd)

EU har för övrigt specificerat vad sektorplanen i detalj skall innehålla.

Konsekvenser för Sverige

Fiskeriverket har huvudansvaret för att ta fram det omfattande underlagsmaterial som erfordras för att Sverige skall kunna fastställa nationella strategier/prioriteringar och framställa en sektorplan.

Innan den svenska sektorplanen är klar och behandlad av kommissionen är det inte möjligt att ange hur stora bidrag svenska företag kan räkna med från EU:s fiskefond. En viktig aspekt i detta sammanhang är också hur stora de nationella anslagen blir. Under alla omständigheter finns det genom EU:s fonder möjlighet till bidrag eller annan finansiering som inte har funnits tillgängliga förut och som avsevärt kan förbättra det svenska fiskets, vattenbrukets och beredningsindustrins konkurrenskraft.

Fiskeriverket har på regeringens uppdrag analyserat konsekvenserna för den svenska fiskerinäringen enligt avtalet om ett svenskt medlemskap i EU (den Europeiska Unionen).

I en tidigare rapport, "SVENSKT FISKE OCH EG - En rapport om den svenska fiskerinäringen i EG-belysning" har Fiskeriverket analyserat EG:s regelverk och redovisat det svenska fisket i EG-belysning.

I denna rapport redovisar Fiskeriverket konsekvenserna för den svenska fiskerinäringen vid ett medlemskap i EU.

Lilla Bommen 6 • Box 423 • 401 26 Göteborg.
Tel: 031-63 03 00 • Fax: 031-15 65 77